

Personeel van het operationeel korps van de Rijkswacht

Een Koninklijk Besluit van 8 oktober 1998 geeft o.m. een aantal regels in verband met de evaluatie van het beroepspersoneel van de Rijkswacht.

Het voorziet o.a. dat een evaluatie gebeurt:

- voor de eerste maal twee jaar na het toetreden tot het beroepspersoneel;
- vervolgens telkens om de twee jaar;
- bij een aanvraag tot mutatie wanneer bijzondere bekwaamheden vereist zijn;
- bij een voorstel tot bevordering in een hogere graad;
- op vraag van het personeelslid zelf;
- op initiatief van de rechtstreekse functionele meerdere;
- op vraag van de functionele meerderen van die hiervoor bedoelde overste.

Een evaluatie kan altijd opgesteld worden op grond van disciplinaire redenen.

Het evaluatieformulier bevat evaluatiecriteria in verband met de persoonlijkheidskenmerken, de professionele bekwaamheden, de prestaties en het potentieel (o.a. wil tot verbeteren, aanpassingsvermogen).

Het Koninklijk Besluit voorziet verder in een aantal modaliteiten in verband met de evaluatie van het personeel.

CH. NUYTS

Politiehervorming

De nieuwe politiewet (Wet 7 december 1998/BJ 5 januari 1999) is in het *Staatsblad* verschenen en dit is de (voorlopige) bekroning van de politiehervorming, zoals die uit het Octopusakkoord resulteerde. Het vermelden waard is het feit dat de ambtelijke werkgroep politiehervorming een nieuwsbrief uitgeeft i.v.m. politiehervormingen. Nummer 1 van deze nieuwsbrief geeft o.m. een overzicht van de samenstelling van de gemengde werkgroepen (recruteringsvoorwaarden, evaluatie, vorming en selectie, gezagsuitoefening en deontologie en juridische bescherming, uniform/bewapening en legitimatie en eretekens/eervolle onderscheidingen).

Op 19 november 1998 gaf de Ministerraad toestemming om het voorontwerp van syndicaal statuut van de leden van de geïntegreerde politie met de representatieve vakorganisaties te onderhandelen.

Ondertussen is de ambtelijke werkgroep klaar met een volledig uitgeschreven tuchtstatuut, dat aan alle deelnemende partijen en politiediensten werd overgemaakt voor advies.

Veiligheidsmonitor

De veiligheidsmonitor 1998 (beschrijving van de federale bevraging) werd eind 1998 door APSD (Kluwer Editorial/*Handboek Politiediensten*) verspreid. Begin 1997 werd in België, in navolging van en in samenwerking met het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken) voor het eerst de zogenaamde 'veiligheidsmonitor' afgenomen. Deze tweede uitgave (1998) is, zoals ook de eerste uitgave, niet alleen een nationaal maar ook een lokaal bevolkingsonderzoek naar onveiligheid, criminaliteit en de kwaliteit van de basispolitiezorg. De federale monitor is afgenomen op het niveau van het land en levert significante resultaten voor het land, de gewesten, de provincies en bepaalde types van gemeenten. De lokale bevragingen kunnen betrekking hebben op verschillende geografische niveaus: namelijk de interpolitiezone, de gemeente en zelfs de buurt. Hiermede wordt een beter inzicht verschaft in dark number, aangiftebereidheid, kwaliteit contact politie/burgers, politiefunctioneren en preventie.

Alarmcentrale

In het *Belgisch Staatsblad* van 1 december 1998 verscheen een interessant Koninklijk Besluit (29 oktober 1998) tot vaststelling van de voorwaarden voor installatie, onderhoud en gebruik van alarmsystemen en beheer van alarmcentrales. Hiermede is weer een belangrijke stap gezet in het overheidsbeheer van alle alarmvoorzieningen, wat de professionalisering van deze sector alweer ten goede komt.

Inlichtingen- en veiligheidsdiensten

Niet alleen de politiehervorming is het voorwerp van wetgevende activiteiten. De wet houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (Wet 30 november 1998, *B.S.*, 18 december 1998) en meerdere uitvoeringsbesluiten in aanleiding tot een belangwekkende stap in het wettelijke regelen van de organisatie en beweegredenen van

zowel de veiligheid van de Staat (Justitie), als de Algemene Dienst inlichting en veiligheid (Landsverdediging).

Parlementaire Commissie van onderzoek naar de georganiseerde criminaliteit in België

Het eindvervolg van de Parlementaire Commissie (8 december 1998) is een uitvoerig document geworden waarin de verslaggevers (Coveliers en Desmedt) verslag uitbrengen van deze parlementaire commissie die door de Senaat op 18 juli 1996 werd ingesteld. Dit document is een zeer waardevol stuk, waarin een uitvoerig overzicht wordt gebracht van feiten en overheidsbeslissingen en -handelingen, en waarbij akte wordt genomen van de actieplannen van de regering tegen de georganiseerde criminaliteit en tegen de economische, financiële en fiscale delinquentie. Bovendien worden de dringende aanbevelingen van de Europese Unie mede in het onderzoek opgenomen. De Commissie pleit uiteindelijk voor een geïntegreerde en multidisciplinaire aanpak van de georganiseerde criminaliteit, waarin zowel het gerecht, de politie als het bestuur en eventueel het bedrijfsleven actief worden betrokken.

Vermeldenswaard zijn in dit verband ook volgende publicaties:

– X., *Organised Crime around the World*, Heuani, Helsinki, 1998, 177.

– BOTTAMEDI, CL., *La mafia en Belgique*, Quorum, Brussel, 1997, 254.

– DE PAUW, F., *De mafia in België*, Davidsfonds, Leuven, 1998, 122.

W. BRUGGEMAN

Internationaal en Europees Strafrecht en Mensenrechten

I. Regelgeving

A. RECHTSHULPRECHT

In het *Belgisch Staatsblad* van 27 oktober 1998 verschenen *errata* en *addenda* die onmisbaar lijken voor de correcte én vlotte toepassing van volgende twee rechtshulpverdragen:

– de 'Overeenkomst tussen de Lidstaten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van

toezending van uitleveringsverzoeken', opgemaakt te San Sebastian op 26 mei 1989 (pp. 35295-35298). In de invoeging worden niet alleen storende tikfouten in de reproductie van de Franse en Nederlandstalige versies van de verdragstekst verbeterd, maar komt ook de lijst voor van de zogenaamde centrale autoriteiten die door de Verdragspartijen belast zijn met het toezenden en het in ontvangst nemen van de uitleveringsverzoeken, de stavingsstukken ervan en de officiële briefwisseling ter zake. Voor de practici is bovendien van bijzonder belang de Belgische verklaring, conform artikel 5.3 van de Overeenkomst afgelegd in de Nota Verbaal nummer 6 van 31 december 1997 en ontvangen op 8 januari 1998. Ten gevolge van deze verklaring wordt de Overeenkomst, in de betrekkingen met de Verdragsstaten van de Europese Gemeenschappen die een analoge verklaring hebben afgelegd – Duitsland, Groot-Brittannië, Italië, Luxemburg, Nederland, Spanje en Zweden – voor België vervroegd van toepassing, d.w.z. voor de inwerkingtreding van het instrument conform artikel 5.2 zijnde 90 dagen na de nederlegging van de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring vanwege *alle* (toentertijd twaalf) Lidstaten. Deze verklaring van vervroegde inwerkingtreding komt tegemoet aan de wensen van de doctrine die vreesde dat de ratificatie zelf van de Overeenkomst op 12 juni 1997 (*B.S.*, 22 november 1997) anders een maat voor niets dreigde te blijven.

– de 'Overeenkomst inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de veroordeling van opbrengsten van misdrijven', opgemaakt te Straatsburg op 8 november 1990 (pp. 35299-35310). De aanvulling bestaat uit de lijst der verklaringen, mede ter aanwijzing van de zogenaamde centrale autoriteit, en reserves van de huidige Verdragspartijen, met name Australië, België, Bulgarije, Cyprus, Denemarken, Finland, Frankrijk, Ierland, IJsland, Italië, Kroatië, Litouwen, Nederland, Noorwegen, Oekraïne, Oostenrijk, Tsjechië, Verenigd Koninkrijk, Zweden en Zwitserland.

B. INTERNATIONAAL STRAFRECHT: HET PERMANENT INTERNATIONAAL STRAFGERECHTSHOF (Rome, 17 juli 1998)

Historisch overzicht

Na de openstelling voor ondertekening van de Conventie ter preventie en repressie van genocide, in 1948, vroeg de Algemene Vergadering van de V.N. de Commissie voor Internationaal Recht het